

23. 6 Ιουλίου 1832.

Δέκατη Α.
ΤΕΤΡΑΤΗ, — ΕΝ ΝΑΥΠΛΙΩ.

ΕΘΝΙΚΗ

ΕΠΙΣΗΜΑ.

Δρ. 57. ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΛΙΤΕΙΑ.

Η ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ,

Θεωροῦσα ἔνθεν μὲν, ὅτι ἀπαιτοῦνται κατὰ μῆνα εἰς διατήρησιν τῆς Ἐθνικῆς Τυπογραφίας τρεῖς γιλιάδες Φοίνικες καὶ περισσότερον, ἐκτὸς τῶν ὅσων ἔξωδεύθησαν ἄχρι τοῦδε διὸ τὴν ἀγορὰν καὶ μετακόμισιν τοῦ συγχροτοῦντος τὴν Ἐθνικὴν Τυπογραφίαν ὑλικοῦ, καὶ εἰς προμήθευσιν χαρτίου καὶ ἄλλων ἀναγκαίων.

Πληροφορούμενη ἀφ' ἑτέρου, ὅτι διάφοροι τῶν ἐκδόντων εἰς τὰ ἔθνικὰ πιεστήρια συγγράμματα καὶ μεταφράσεις ἴδιας, ηδὲν ἐπλήρωσαν τίποτε μέχρι τοῦδε, η γρεωστοῦν ἀκόμη ἀρκετὰ εἰς τὸ κατάστημα τοῦτο.

Οφείλουσα νὰ ἐπανορθώσῃ, καθ' ὃσον ἐνδέχεται, καὶ τὴν κατάχρησιν αὐτὴν, ὥστε νὰ ἡμπορῇ τὸ Ἐθνικὸν Τυπογραφεῖον εἰς τὸ ἔτης νὰ ἀπαντᾶ μέρος τούλαχιστον τῶν ἀπαιτουμένων εἰς διατήρησιν αὐτοῦ ἔξόδων, διὰ τοῦ προσγινομένου ἐκ τῶν ὕισιτέρων ἐκδόσεων κέρδους.

Διατάττει.

Α. Ο Γενικὸς Διευθυντὴς τῆς Τυπογραφίας θέλει προσκαλέσει ἄνευ ἀναβολῆς ὅλους, ὅσοι ἐτύπωσαν κατὰ καιροὺς συγγράμματα η μεταφράσεις τῶν εἰς τὰ ἔθνικὰ πιεστήρια, καὶ ηδὲν ἐπλήρωσαν τίποτε, η γρεωστοῦν διὸ αὐτὰ ἀκόμη μέρος, νὰ ἔξοφλίσουν τὸ χρέος τοῦτο ἀπροφασίστως καὶ ἐντὸς ἑτῆς προθεσμίας, ἀφοῦ προηγουμένως δώσουν χρεωτικάς των ὁμολογίας εἰς τὸ κατάστημα.

Ἐξαιροῦνται τοῦ μέτρου τούτου ὅσοι ἀποδείξουν διὸ ἐπισήμου ἐγγράφου ὅτι τὰ συγγράμματα τῶν ἐτυπώθησαν εἰς λογαριασμὸν τῆς Κυβερνήσεως.

Β'. Όσοι θελήσουν εἰς τὸ ἔτης νὰ ἐκδώσουν πονήματά των εἰς τὰ ἔθνικὰ πιεστήρια, πρέπει νὰ συμφωνοῦν περὶ τούτου προηγουμένως καὶ ἀμέσως μετὰ τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ, προσδιορίζοντες ῥητῶς τὴν τιμὴν ἐκάστου φύλλου, τὸν καιρὸν τῆς πληρωμῆς, καὶ τὰς λοιπὰς τῆς ἐκδόσεως κατηγορίας, καὶ ὑπογεούμενοι εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ὑποσχέσεώς των, τῆς ὁποίας τὴν ἔθυνην ἀναδέχεται ως πρὸς τὴν Κυβερνησιν ὁ Γενικὸς Διευθυντὴς τῆς Τυπογραφίας. Εξαιροῦνται τοῦ μέτρου τούτου τὰ συγγράμματα ἑκεῖνα, τῶν ὅποιων τὴν ἐκδοσιν, εἴτε κατὰ μέρος, εἴτε κατὰ τὸ ὅλον, ἀναλάβοι ὕισιτέρως η Κυβερνησις.

Γ'. Καθ' ἵκαστον μῆνα ὁ Γεν. Διευθυντὴς χρεωστεῖ νὰ διελέγῃ πρὸς τὴν ἐπὶ τῶν Ἐκκλ. καὶ τῆς Δημοσίου Ἐκπαιδ. Γραμματείαν καταστατικὸν ἐλεγχον τῶν ὑπὸ τὰ πιεστήρια διατελούντων ὕισιτέρων συγγραμμάτων, τῶν γενομένων ἀπὸ τοῦ διεδότας πληρωμῶν, καὶ τῶν ἐπιγειρθέσων καὶ συμφω-

ΤΙΜΗ ΤΗΣ ΣΥΝΑΡΟΜΗΣ.

Ἐπείσια, Φοίνικες	36.
Ἐξαμηνιαία	18.
Τουμπνιαία	9.
Αἱ συνδρομαὶ γίνονται, ἐνταῦθα μὲν ἐν τῷ Γραφεῖῳ τῆς Ἐφημερίδος, εἰς δλα δὲ τα λοιπά μέρη τοῦ Κρατοῦς, παρὰ τοῖς ἐπιστάταις τοῦ Ταχυδρομείου.	

ΕΦΗΜΕΡΙΣ.

νιῶν, τὰς ὁποίας εἰς αὐτὸ τὸ διάστημα ἥθελε κάμει μὲ διαφόρους ἐκδότας.

Δ'. Ο ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς Δημοσίου Ἐκπαιδ. Γραμματείας νὰ ἐνεργήσῃ τὸ παρὸν διάταγμα.

Ἐν Ναυπλίῳ, τῇ ἡ Ιουλίου 1832.

Ο Πρύεδρος Γ. ΚΟΥΝΤΟΥΡΙΩΤΗΣ, Δ. ΥΨΗΛΑΝΤΗΣ, Α. ΖΑΗΜΗΣ, Ι. ΚΩΛΕΤΤΗΣ, Κ. ΜΠΟΤΣΑΡΗΣ, Α. ΜΕΤΑΞΑΣ, Δ. ΠΛΑΠΟΥΤΑΣ.

Ο ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς Δημοσίου Ἐκπαιδεύσεως Γραμματεὺς Ι. ΦΙΖΟΣ.

ΕΓΧΩΡΙΟΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ.

Ἐκ Ναυπλίου, 5 Ιουλίου.

Ἀπὸ νεωτάτας ἐφημερίδας καὶ γράμματα, τὰ ὁποῖα ἔφερε τὸ σῆμερον ἐλθὸν Γαλλικὸν ἀτμοκίνητον διὰ μιᾶς ἑδομάδος ἐκ τῆς Τολῶνος, μανθάνομεν ὅτι η Ἀγγλικὴ Λύλη Ἐλασσεν ἥδη πρὸ ὀφθαλμῶν τὴν κατάστασιν τῆς Πολωνίας, καὶ ὅτι ἐστάλη ἐπὶ τοῦτο Πρέσβυτος εἰς τὴν Πετρούπολιν ὁ Λόρδος Δούραμ. Καὶ ὅτι η ἐκστρατεία τοῦ Δὸν Πέτρου κατωρθώθη, καὶ η ἀπόβασις ἔγεινεν εἰς τὴν παραλίαν τῆς Πορτογαλλίας κατὰ τὰ μέσα τοῦ Ιουνίου, ὅπου ἔμελε νὰ εὕρῃ εύοικὴν ὑποδοχὴν ἀπὸ τὸ ἔθνος.

Ἀναφέρουν προσέτι αἱ αὐταὶ εἰδήσεις ὅτι τὴν 17 τοῦ Ιουνίου ἐλύθη διὰ βισιλικοῦ διατάγματος η πολιορκία τῶν Παρισίων, ἀφοῦ τὸ Λνώτατον Δικαστήριον διάποφάσεως ἐκήρυξεν ἀπρόσφορα τὰ διαρκῆ πολεμικὰ συμβούλια εἰς τὸ νὰ κρίνωσι τοὺς ἐν σπλοις συλληφθέντας κατὰ τὴν 24 καὶ 25 τοῦ Μαΐου.

— Πολεμικαὶ προπαρασκευαὶ γίνονται ἐν τῇ Αγγλίᾳ καὶ Γαλλίᾳ.

Ἀναφορὰ τῆς νήσου Πόρου
ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΜΕΓΑΛΕΙΟΤΑΤΟΝ ΒΑΣΙΛΕΑ ΤΗΣ ΒΑΤΑΡΙΑΣ.

Βασιλεῦ!

Ἄν καὶ η Κυβέρνησίς μας μὲ πασιφανῆ χαρᾶς δείγματα διετράνωσεν ἄχρις ὥρας τὴν ἀνέφραστον ἀγαλλίασιν, τὴν ὁποίαν ἡσθάνθη ἐν γένει ὅλον τὸ Ἐλληνικὸν ἔθνος μαθὼν τὴν ἀναγέρευσιν τῆς Β. Α. Γ. τοῦ Πρίγκιπος Θεονός εἰς τὸν θρόνον τῆς ἀναγεννωμένης πατρίδος του, η κοινότης τῆς νήσου Πόρου δὲν κρίνει ἀνάρμοστον νὰ λάβῃ καὶ αὐτὴ τὴν τολμην νὰ ἔξηγήσῃ ὕισιτέρως πρὸς τὴν Υ. Μ. τὰ συάδοντα αἰσθηματά της καὶ τὴν πρὸς τὰς Σεβαστὰς τῆς Ἐλλάδος Προστάτιδας εὐγνωμοσύνην της διὰ τὴν ὑψηλὴν ταύτην πρᾶξιν.

Δι αὐτῆς αἱ κραταιαὶ Σύμμαχοι Δυνάμεις, θέσασαι τὸν κολοφῶνα εἰς τὰς πρὸς τὸ πολυπαθὲς τοῦτο ἔθνος εὐεργεσίας των, ἔφερον τὴν τελευταίαν καὶ προσφυγεστέραν. Θερπτέαν εἰς τὰ πολυεπῆ δεινά του, καὶ ἥνοιξον τὴν ὁδὸν τῆς εὐδαιμονίας του, τὴν ὁποίαν ἀγγίζονται εἰς αὐτὴν ἀπὸ τοῦδε εἰς ξεγούς ἀρταὶ καὶ ο διάπυρος φιλελληνισμός τῆς Β. Α. Γ.

τάχεις οἱ καθηγηταὶ τῶν ὑψηλῶν καὶ ἐπιστημονικῶν σχολείων, τῶν γυμνασίων καὶ τῶν ἔθνικῶν πχιδευτηρίων, ὅλοι οἱ ἱεροκόρητες, ἄλοι οἱ δικασταὶ τῆς πολιτείας, καὶ ἕκαστος, δῆτις διὰ τῆς ἑκυτῷ λογικῆς καὶ ἡθικῆς δύναμεως εἶναι ἴκανὸς νὰ τελεσφυργήσῃ εἰς τὸν ἐσωτερικὸν πολιτικὸν βίον τὰ ἵερά τῆς ἡθικῆς, ὃν δικχίου καὶ τῆς εὐπραγίας τέλη. Εὔτυχες ἄρα τὸ ἔθνος, εἰς τὸν ὅποιον τὸ σύνταγμα, τὴν κυβέρνησιν καὶ διοίκησιν λαμβάνουσι μετοχὴν ἀπλῶς πολιτικῶς ἥλικες ἀλλοίμονον δικαιούσι τὸν λαὸν ἑκεῖνον, ὅπου οἱ πολιτικῶς ἀνηλίκες εἰς τὸν ἐπροσμὸν τῆς ἐπαναστάσεως ἐπιλαμβάνονται τῆς χειρογαγῆς τοῦ πολιτικοῦ βίου, ἢ ὅπου αὐτοὶ ἐκ σφαλμάτων τῶν ἀνωτέρων ἀρχῶν προσκαλοῦνται εἰς τὰ σπουδαῖα πολιτικὰ ἀξιώματα. Η ἱστορία τοῦ ἡμετέρου ἡμισφαιρίου εἶναι πλουσία εἰς τούτου εἰδους διδακτικὰ καὶ νουθετικὰ παραδείγματα τὸ Ρεμπ-Παρλαμέντον ἐν Ἀγγλίᾳ, ἡ ἐπιτροπὴ Comité de Salut ὀνομασθεῖσα ἐν Γαλλίᾳ, καὶ αἱ τῶν παλαιοτέρων χρόνων ἔθνικαὶ συνελεύσεις τῶν Πολωνῶν διατρανοῦσιν, ὡς ἀδένατοι μάρτυρες εἰς τὴν ἱστορίαν, ποῦ καταντᾶ ὁ ἐσωτερικὸς καὶ ἐξωτερικὸς πολιτικὸς βίος, ὅταν ἡναὶ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν πραγμάτων οἱ πολιτικῶς ἀνηλίκες ἐξ ἐναντίας δὲ οὐδεὶς σφιστῆς ἐνεθυμήθη ποτὲ ν' ἀπαρνηθῆ τὴν πολιτικὴν ὡριμότητα εἰς πολιτικοὺς ἄνδρας, ὅποιοι ὁ Βάλπολ, Λόρδος Σιζτάμ, Πιτ, Φόξ, Κάννιγγ, Σουλης, Ρισχελιώς, Μαζαρίνος, Κόλμπερτ, Ταλλεύρχενδ, Πομπέλ, Φλώριδα-Βλάγκα, Λράνδας Βίτ, Χέρτμπεργ, Βερύστοφ, Καρούντζ, Βάσιγκτων, Λόρδας, Μέρερσων, καὶ ἄλλοι.

Μετὰ ταύτην τὴν προηγουμένην ἀνάπτυξιν τῶν ὅρων τῆς πολιτικῆς ἥλικιώσεως καὶ ἀφηλικιώσεως, γίνεται δύνατὸν νὰ εὑρωμεν τὴν κυρίαν ἔννοιαν καὶ τὸ ἀληθὲς τοῦ ἀποφθέγματος τοῦ Ναπολέοντος:

• Πάντα ὑπὲρ τοῦ λαοῦ, μηδὲν διὰ τοῦ λαοῦ. • Άυτη ἡ πρότασις φυλάττει τὸ μέσον μεταξὺ δύο ἀκρων· διότι ὁ δημαγωγὸς, δῆτις ἐν τῷ ἐμπροσμῷ τῶν ἐπαναστάσεων ζητεῖ τὴν μεγάλην ἀνακαίνισιν τῶν πολιτειῶν, προσέβει τὴν πρότασιν.

• Διὰ τοῦ λαοῦ καὶ ὑπὲρ τοῦ λαοῦ τὰ πάντα. •

Άυτὸν ποδηγετεῖ ἡ ἀμυδρὴ ἰδέα τῆς λεγομένης τοῦ λαοῦ κυριαρχίας, ἥτις τελεσφοροῦσα φέρει τὸ Κρίτος εἰς τὰς γείρας τῶν πολιτικῶς ἀνηλίκων, ὀλίγον φροντίζοντας ἄλλους, ἀνάτοι δοκιμάστωσι νὰ θελτιώσωσι τὸν κόσμον θαλίζοντες τὴν αὐτὴν ὁδὸν μὲ τὸν Ιωάννην τὸν ἐκ Λαζαρίου, τὸν Κνιτέρλιγγ, Μαστινιέλλον ἡ Ρόθεσπιέρον. Οἱ δὲ πολιτικῶς ἥλικες, κιριεύοντος τοῦ συστήματος τούτου, ὅχι μόνον ἀποβάλλονται τῆς γειραγωγίας τῶν πραγμάτων, ἀλλὰ καὶ, καθ' ὃ οἱ ὀλιγώτεροι τὸν ἀριθμὸν, ὑποκύπτουσιν εἰς τὴν πληθὺν τῶν πολιτικῶς ἀνηλίκων, δταν οὗτοι ἔχωσιν εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν τοὺς σκύλωπας, τὰ ἐπίτιμα (γγιλοτίνας) καὶ τοὺς λεγομένους δημοκρατικοὺς γάμους.

Άλλὰ παρά τινος ἀλλης πολιτικῆς σχολῆς μορφοῦται ἡ ἀνωτέρω πρότασις οὕτω πως:

• Μηδὲν διὰ τοῦ λαοῦ, καὶ μηδὲν ὑπὲρ τοῦ λαοῦ. •

Τοῦτο εἶναι τὸ συμβολικὸν δόγμα τοῦ σουλτανισμοῦ καὶ τῶν τῆς ἀντενεργείας ἥρωων. Οἱ πολιτικοὶ οὓτοι θεωροῦν τὸν λαὸν ὡς αὐτόγρημα ποίμνην προβάτων, τρεφομένην καὶ φερομένην εἰς νομὴν διὰ νὰ δώσῃ πρῶτον τὸ μαλλίον, καὶ ἔπιπτα τὸ δέρμα καὶ τὸ κρέας· συγχωροῦσι δὲ οἱ ὀπαδοὶ τοῦ συστήματος τούτου εἰς τὰς κατωτέρας τάξεις μόνον τὸν ἀέρα, τὸ ὄχιωρ καὶ τὸν ἄρτον, ὥστε νὰ ἐργάζωνται ὑπὲρ τῆς τάξεως καὶ εὐπαθείας τοῦ βίου τῶν ἡγεμόνων αὐτῶν ἐπειδὴ τὰς εἰς ἔλλειψιν τοιούτων ὑποζυγίων, ἥθελεν εἶναι ἀνάγ-

κη αὐτοὶ οὗτοι νὰ ἐργάζωνται, τὸ ὄποιον μήτε πρέπει, μήτε ἡδονικὸν ἥθελεν εἶναι ἵσως. Εἶναι ἀκατανόητον τὸ ὄφελος τὸν τοιοῦτον ὄχλον τὸ φῶς τοῦ πνεύματος καὶ παιδεία ὑψηλοτέρα· μὲ ἀθλίαν μάθησιν, δσον νὰ ἀναγινώσκωσι, γρείας τυχούστης, νὰ γράφωσι καὶ λογαριάζωσι, περαίνονται αἱ ὑποθέσεις τῶν ἀνθρώπων τούτων, οἵτινες ἄλλως, διὰ τῆς γενήσεως των ἐτάγθησαν νὰ ζῶσιν ὑπὲρ ἄλλων καὶ ὅχι ὑπὲρ ἑαυτῶν.

Μεταξὺ τῶν ἄκρων τούτων τῶν ἐπαναστατικῶν καὶ φιλαντενεργῶν ἀνδρῶν κείται ἡ ἀνωτέρω πρότασις ἐν τῷ μέσῳ. Ο Ναπολέων, δῆτις ἔξεφωνησεν αὐτὴν, καίτοι προσωπικῶς μὴ ἐλεύθερος σουλτανισμοῦ, κατεῖδεν ὅμως σαφῶς καὶ ὠρισμένως τὴν σχέσιν, τὴν ὅποιαν ἔχουσιν ἐν τῇ πολιτείᾳ οἱ πολιτικῶς ἀνηλίκες (ό λεγόμενος λαὸς) πρὸς τοὺς ἄλλους.

• Μηδὲν διὰ τοῦ λαοῦ, πάντα ὑπὲρ τοῦ λαοῦ. •

Άλλὰ πρέπει νὰ ἐπεξελθωμεν τὰ καθ' ἔκαστα τῆς προτάσεως.

Σύμπας ὁ βίος τῆς πολιτείας διαιρεῖται εἰς τὸν ἐσωτερικὸν καὶ ἐξωτερικὸν· τὸ κέντρον δὲ τοῦ ἐσωτερικοῦ πολιτικοῦ βίου εἶναι, Σύνταγμα, Κυβέρνησις καὶ Διοίκησις· ὁ ἐξωτερικὸς πολιτικὸς βίος ἐξ ἐναντίας στηρίζεται ἐπὶ τῆς ἀληλεγογείας καὶ ἐπιμικίας μετ' ἄλλων πολιτειῶν, τὸ μὲν, διὰ τῶν μεταξὺ αὐτῶν ὑφίσταμένων συνθηκῶν καὶ δεσμῶν, τὸ δὲ, διὰ τῶν πρέσβεων. Κατὰ τὸ πνεῦμα λοιπὸν τῆς ἀνωτέρω προτάσεως ἀποφανόμεθα πρῶτον,

Οτι ἐν τῷ ἐσωτερικῷ καὶ ἐξωτερικῷ πολιτικῷ βίῳ πάντα ὑπὲρ τοῦ λαοῦ πρέπει νὰ γίνωνται.

Οὔτε πολιτεία, οὔτε Κυβέρνησις οὐδεμία ὑφίσταται χωρὶς λαοῦ ζῶντος ἐν αὐτῇ καὶ κυβερνωμένου· ἀλλὰ διὰ νὰ καταστῇ ἐφικτὸν εἰς πάντα ἀνθρωπὸν ἐν τῇ πολιτείᾳ τὸ ἀνωτάτον τέλος τῆς ἀνθρωπότητος, ἀνάγκη, ὅλος ὁ ἐσωτερικὸς διασχηματισμὸς αὐτῆς νὰ ὑπάρχῃ εὐτρεπισμένος πρὸς τοῦτον τὸν σκοπόν. Πᾶν ἄρα δίκαιον, δοθὲν μετὰ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, καὶ συμφυὲς ὃν μὲ αὐτὴν, ἀνάγκη νὰ ἐξασφαλισθῇ εἰς ὅλους τοὺς πολίτας ὑπὸ τὴν ἐγγύησιν τοῦ συντάγματος· τὸ δίκαιον, φέρ' εἰπεῖν, τῆς πρωτωπικῆς ἀσφαλείας, τὸ ὅποιον εἶναι ἀσυνάρτητον μὲ τὸν ἀνδρεποδισμὸν, τὴν δουλείαν καὶ εἰλωτείαν, τὸ δίκαιον τῆς ἐνώπιον τῶν νόμων ισύτητος, τὸ δίκαιον τοῦ ἐλευθέρου λίγου καὶ τῆς τυπογραφίας, περιοριζόμενον διὰ τῶν ἐν τῇ πολιτείᾳ καλῶν κειμένων νόμων κατὰ τῆς καταγρήσεως τοῦ δίκαιου τούτου πρὸς Ελένην ἄλλων καὶ τῆς Κυβέρνησεως, τὸ δίκαιον τῆς ἐλευθερίας τῆς συνεδρίσεως ὡς πρὸς τὴν ἐκκλησιαστικὴν πίστιν, τὸ δίκαιον τῆς ἐλευθερίας καὶ ἀπεριορίστου νομῆς τῆς δικαίας ἰδιοκτησίας, τὸ δίκαιον τῆς ἀπολύτου ἀσφαλείας τοῦ προσώπου καὶ τῶν κτημάτων, τὸ δίκαιον τοῦ ποιεῖσθαι συναλλάγματα πκντὸς εἴδους μετὰ τῶν ἄλλων πολιτῶν, καὶ τὸ δίκαιον τῆς ἀναλήγου συνεισφορᾶς, ἀναλήγως πρὸς τὴν ἀνάγκην τοῦ λειτουργεῖν συμμέτρως εἰς τὴν δια-ήρησιν καὶ διάρκειαν τῆς πολιτείας, καθὼς καὶ εἰς ὅλας τὰς γρείας καὶ τὰς έραρης αὐτῆς, (κατὰ τὸ ποσὸν τῆς καθηρᾶς προσόδου) καὶ τοῦ μάχεσθαι ὑπὲρ αὐτῆς πρὸς τε τοὺς ἐσωτερικοὺς καὶ ἐξωτερικοὺς ἐγθύροις. Συμφώνως ἄρα μὲ τοὺς εἰς τὸ σύνταγμα ἐναργῶς καὶ σαφῶς ἐκτεινομένους τούτους ὄρισμοὺς πρέπει τὴ Κυβέρνησις; γὰρ διέπῃ τὴν πολιτείαν οὕτως, ὥστε νὰ ἐπιτύχῃ τοὺς δύο σκοποὺς, τὴν ὄρθην δηλ. δικτήσησιν τοῦ δίκαιου, καὶ τὴν αὔξησιν τῆς καθηλικῆς εὐπραγίας· μήτε τὸ ἄτομον ἐν μέρει, μήτε τὸ σύνολον τοῦ λαοῦ νὰ ἀδικηθῇ κατ' οὐδέν τῶν πρωτοτύπων ἡ ἐπικτήτων δικαιίου· ν. ν. διαφθῆ ποτὲ νὰ μὴ ἐμποιηθῇ κατὰ τὴν δίκαιον πρωταρχίειν εἰς τὸ νὰ θεμελιώσῃ, αὐξησῃ καὶ υψώσῃ τὴν αριμεκήν καὶ γ-

νὰ περιφράγγιαν, μήτε ἐν μέρει κανὸν νὰ περιφρίσθῃ. Διὰ νὰ περιθωθῶσιν δικιώς τὰ τέλη ταῦτα, ἀνάγκη οἱ τέσσαρες κύριοι τῆς πολιτικῆς διοικήσεως, ἡ δικαιοδοσία, ἡ ἀστυνομία, ἡ ταμίευσις τῶν φόρων, καὶ ὁ σχηματισμὸς τῆς ἐνόποιου δυνάμεως, νὰ εὐτρεπισθῶσι καὶ χειραγωγηθῶσι μὲ αὐτιβεστάτην συμφωνίαν πρὸς τὰ ὥρισμένως ἐκφρασθέντα ἀξιωματα τοῦ συντάγματος. Ἐπειδὴ μόνον εἰς ἐκείνην τὴν πολιτείαν, ὅπου σύνταγμα, κυβέρνησις καὶ διοίκησις σχηματίζουν ἄλληλάνδετον καὶ ἀδιάσπατον ὅλον, ὅπου ἐπομένως πᾶν ἄλλο τοῦ πολιτικοῦ ὄργανισμοῦ ὑφίσταται ἐνεκα τοῦ ἄλλου, μὲ μετ' αὐτοῦ καὶ δὶ αὐτοῦ διαρκεῖ, δύναται τὸ τέλος τῶν δύμων νὰ συμφωνῇ μὲ τὸ τέλος τοῦ ὅλου.

Ὅπου ἐν τῇ πολιτείᾳ γίνονται πάντα ὑπὲρ τοῦ λαοῦ, ἐκεῖ οἱ ὑπάρχοντες ἀστυχοὶ, ποινικοὶ καὶ ἐμπορικοὶ κώδηκες συνάρδουν μὲ τὸν βαθμὸν τῆς παιδείας τοῦ μείζονος μέρους τοῦ ἔθνους· ἐκεῖ τείνουσι πάντα τὰ καταστήματα, ὅσα καθιδρύονται σύνῳδεν εἰς τὸ νὰ ἀναπάσσωσι βαθυτὸν ἀνω πρὸς ἕαυτὰ τὸν λαὸν, καὶ ὑποδείξωσιν εἰς αὐτὸν τὴν εὐθεῖαν ὄδὸν, διὰ νὰ γυμνάζῃ τὰς ἐμφύτους τῆς παιδείας δυνάμεις. ἐκεῖ πᾶσα ἀναθάλλουσα ἀρετὴ εὑρίσκει εὐκαιρίαν εἰς τὸ νὰ ἀναπτυχθῇ δικαιοφελῶς κατὰ τὰς δυνάμεις ἐκίστου, ὥστε ὑπὸ τὴν προστασίαν πράσων νόμων νὰ φύγῃ εἰς ἀκμήν. ἐκεῖ μήτε ἡ γηπονία περιθάλπεται κατ' ἔξαίρεσιν καὶ πρὸς καταφρόνησιν τῆς έιομηγανίας, μήτε αὕτη διευνοεῖται μᾶλλον ἐκείνης· ἐκεῖ δὲν δυσκολαίνουσι μήτε τὸ ἐπιχώριον ἐμπόριον διὰ δυνατικῶν περιορισμῶν καὶ τελῶν, μήτε τὸ ἔξωτερικὸν δι' ἀθεμίτων συνδέσμων καὶ φορτικῶν συγθηκῶν μετὰ τῶν ἔξωτερικῶν δυνάμεων. ἐκεῖ ἡ ἀνατροφὴ, τὸ κέντρον καὶ τὸ ὑπομόρχιον παντὸς προκόπτοντος δίου τοῦ ἔθνους, ἀρχομένων ἀπὸ τὰ σχολεῖα τῶν κωμῶν μέχρι τῶν ὑψηλῶν παιδευτηρίων, ὅχι μόνον δὲν ὑπάρχει χωρὶς χάσματος· διότι τὰ καταστήματα προχωροῦσι κατὰ ἀναγκαίαν σειρὰν καὶ ἀναπληροῦσιν ἄλληλα κατὰ τὸν προσδιορισμὸν αὐτῶν· ἀλλ' ὑποστηρίζεται καὶ περιθάλπεται ῥωμαλέως ὡς σπουδαιωτάτη ὑπόθεσις τῆς πολιτείας· ἐκεῖ χαίρουσιν ἀπολαύοντες νέον δίου ἐν ἐπιστήμαις καὶ τέχναις, τῶν ὅποιων ἡ πρακτικὴ σπουδαιώτης πρὸς τὴν σύντονον ἀνάπτυξιν τοῦ λαοῦ δὲν δικρανεύει οὐδενὸς πεπαιδευμένου πολιτικοῦ τὴν ἀγγίνοιαν· ἐκεῖ φυλάττουσι δημοσίαν τάξιν, σεμνότητα καὶ ἀσφάλειαν, χωρὶς νὰ ῥινηλατῶσι καὶ ἔξελέγχωσι πικρῶς διὰ μυστικῆς ἀσυνομίας πᾶσαν ἀτομικὴν καὶ ἀωρον ἐκφρασιν· ἐκεῖ φέρουσιν δόλοι οἱ φόροι καὶ δασμοὶ τὸν χαρακτῆρα τῆς ἀληθοῦς χρείας πρὸς τὰ ὡμολογημένα τέλη τῆς πολιτείας, καὶ λαμβάνονται μόνον ἀπὸ τῆς καθαρᾶς προσόδου· ἐκεῖ γινώσκουσι τὴν ἀναγκαίαν σχέσιν μεταξὺ τῆς προσόδου τῆς λογικῆς παιδείας, τῆς εὐπραγίας καὶ τοῦ ἔθνικοῦ πλούτου. Εἶναι δὲ ὁμολογούμενον τῆς ἴστορίας διδόμενον ὅτι πεπαιδευμένοι λαοὶ κυβερνῶνται εὐκολώτερον ἀπὸ τοὺς ἀπαιδεύτους. Εἰς πεπαιδευμένον λαὸν πέποιθεν ἡ κυβέρνησις κατὰ πᾶσαν στιγμὴν δημοσίας ἀνάγκης καὶ κινδύνου· ἐπειδὴ ὁ τοιοῦτος λαὸς φέρει μετ' ἔχυτοῦ τὴν συνέδησιν πόσον ἥθελεν ἀπολέσει, μετκόληθέντος τοῦ συντάγματος καὶ τῆς κυβερνήσεως. Εἶναι δὲ ὁ εὔπορος καὶ πλούσιος λαὸς ὅχι μόνον ὡς πρὸς τὸ τακμεῖν σπουδαῖος, ἀλλ' ἔχει συγχρόνως εἰς τὴν ἐποίησιν τῶν κεφαλαίων αὐτοῦ αὐξῆσιν, προεργομένην ἐκ τῶν εἰς τὰς χεῖρας τῶν πολιτῶν μενόντων περισσευμάτων τῆς καθαρᾶς προσόδου, εἰς τὴν ἀσφαλῆ μεταχείρισιν τῶν νέων τούτων κεφαλαίων πρὸς ἐπιχειρίσεις νέας καὶ ἀληθῶς ὠφελίμους, εἰς τὴν ἀδιάκοπον κυκλοφορίαν τῶν γρημάτων,

καὶ εἰς τὴν καθ' ἡμέραν αὐξάνουσαν ποσότητα τιμῆς ψηροματικῆς αἵριων κτημάτων, βεβαίαν ἐγγύησιν, ὅτι ἡ εὐδαιμονία αὐτοῦ προοδεύει. Ποτὲ δικιώς ὁ λαὸς δὲν εἶναι θυσαρεστόνεος, ἡ δεκτικὸς ἀναθρασμοῦ, ὅπου ἡ εὐδαιμονία αὐξάνει, ὅπου ἐπομένως ἡ ἐργασία τοῦ ἀτόμου δὲν τρέφει μόνον αὐτὸν φειδωλῶς, ἀλλ' ἀνταμείβει καὶ μὲ καθηράν πρόσοδον ἐπειδὴ ἐργασία καὶ λυτιτελής αὐτῆς δικίρεσις εἶναι αἱ στερεώταται βάσεις τῆς εὐπραγίας. Ποτὲ δὲν θέλει εὐτυχήσει ὁ ὄκνηρός· ποτὲ ὁ πλανώμενος, καὶ καθ' ἔβδομάδα τὰ ἐργαστηριακά ἄλλαττων ἀποχειρόσιος· ποτὲ δὲν θέλει εὔοσήσει ὁ χωρὶς ἐπαγγέλματος ὡρισμένου, ἀλλ' ἀπλῶς τυχοδιώκτης ἀντὶ πάσης τιμῆς καὶ παντὸς ἔργου μισθωτὸς ἐργάτης· διὰ τοῦτο εἶναι ἄξιον τῆς ἐπιμελιῆς ἐπιστασίας τῆς Κυβερνήσεως, πᾶς προβαίνων νεανίσκος νὰ ἐκλέγῃ ὡρισμένον ἐπάγγελμα, καὶ νὰ μχνθάνῃ βασίλιως, ὅποιον ἔκαστος ἐπιχειρίζεται. Άς παρατητήσουν λοιπὸν τὸν διατηρούμενον περιορισμὸν τῶν τεχνικῶν καὶ πεπαιδευμένων συστημάτων (ἰσονομίων) παύοντες τὰς καταχρήσεις· ἃς μὴ συγγραφῆται εἰς κάνενα τῶν μαθητῶν νὰ ἐγκαταλέγεται μεταξὺ τῶν συνεργατῶν (καλφάδων)· κάνεις τῶν δευτεραίων ἃς μὴ γίνεται πρῶτος, δοτις δὲν εἶναι ἐπιτήδειος εἰς προβιβασμὸν διὰ τὴν ἐπίκτητον αὐτοῦ χρονισμότητα. Ποτὲ ἃς μὴ συντέμνωσι διὰ τὰ δίδακτρα τὸν χρόνον τῆς μαθήσεως· ἐπειδὴ ἡ ἐπίκτητος ἐπιτηδειότης καὶ ἔξις, οὔτε ἀπὸ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἔτῶν κρέμαται, οὔτε ἀπὸ τῆς μεγαλητέρας ποσότητος τῶν διδάκτρων. Παρομοίως καὶ εἰς τὰς πεπαιδευμένας σχολὰς, ἃς μὴ προβιβάζεται ὁ νωθρὸς καὶ ἀμοιρος γνώσεων, ἐπειδὴ κατὰ τὴν αὐτὴν ἀργὴν, δοτις δὲν εἶναι ἄξιος νὰ γένη πρῶτος, θέλει εἶναι πάντοτε καὶ ὀλίγον ἴκανός, μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς ἀκαδημιακῆς τριετίας, νὰ μετατεθῇ εἰς πολιτικὴν ὑπηρεσίαν. Ή ἐργασία, εἴτε τεχνική, εἴτε πνευματική, δσον καὶ ἀν διαφέρῃ τὸ μέτρον ἐκατέρας καὶ τὸ ἀπ' αὐτῶν ὄφελος, εἶναι ἡ βάσις τῆς ἀτομικῆς παιδείας καὶ ἴκανότητος· καὶ ἡ παιδεία αὐτίς καὶ ἴκανότης γίνονται τὰ συστατικὰ πρὸς παραδοχὴν εἰς τὰ ἀστυκὰ ἐπαγγέλματα καὶ εἰς τὰς ἐντίμους ὑπηρεσίας τοῦ πολιτεύματος. Ποτὲ διὰ λόγους εὐσπλαγχνίας μόνον νὰ μὴ ἀποδέχεται ὑφαντής ἡ ἐμβαδοποιὸς, ὡς τέλειος τεχνίτης, εἰς τὰς ἐργατικὰς συστάσεις, οὐδὲ νὰ ἐγκαταριθμῆται ὁ ἡμιμαθής εἰς τὸν χορὸν τῶν πολιτικῶν ὑπουργῶν· ἀλλ' δικιώς διὰ νὰ μεταχωθῇ πᾶν τὸ ἡμιτελές καὶ ἡμιμαθής τοῦ τεχνικοῦ καὶ πνευματικοῦ βίου τῆς Πολιτείας, δσον εἶναι τοῦτο δυνατὸν ὄντως, ἃς ἀνοιχθῇ εἰς πᾶσαν ἀναθάλλουσαν δύναμιν ἐν τῇ πολιτείᾳ τὸ μέγιστον στάδιον· κάνειν ἐπάγγελμας νὰ μὴ λέγεται τοῦ ἄλλου τιμιώτερον, καὶ οὐδαμοῦ νὰ μὴ λείπωσιν εὐτρεπισμένα καὶ σύκμορφα μὲ τὸν καιρὸν προπαρασκευαστικὰ καταστήματα, εἰς τὰ ὅποια ὁ χωρικὸς, ὁ ἀποχειρόσιος, ὁ ὄλοτόμος, ὁ μεταλλευτής, ὁ τεχνίτης, ὁ ἱεροκήρυξ καὶ ὁ διπλωμάτης μυοῦνται ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας τὰ πρὸς τὸ μέλλον αὐτῶν ἐπάγγελμα.

Εἰς ταύτην τὴν ἔννοιαν λαμβάνομενή τηρεῖς τὸν σπουδαιότερο λόγον: « Πάντας ὑπὲρ τοῦ λαοῦ »· καὶ ἀληθῶς ὁ λαὸς θέλει εὐπραγεῖ ἐκ τούτου.

(Τὰ λοιπὰ ἐφεζῆς.)

Ἐπιδιόρθωσις. — Εἰς τὰ πρῶτα ἐκδοθέντα φύλλα τοῦ τελευταίου 22 Ἀριθμοῦ τῆς Εθνικῆς Εφημερίδος Σελ. 3, στήλ. α, ἐπιπλέον ἰσφαλμένως ἡ ἐπιγραφὴ τῆς ὑπ' Ἀρ. 25 ἰγκυκλίου τῆς Κυβερνήσεως, τίτλος πρέπει νὰ ἔχῃ ὡς τοὺς

— Πρὸς τοὺς Διοικητὰς καὶ Τοποτυρεῖτας τῶν Ναρά τὸν Κερινοτοπόν Κολπὸν Επαρχιῶν, καὶ τῶν κατὰ τὴν περιφέρειαν τοὺς Διοικητὰς Ελλάδος, τῆς Ηλιδίου, καὶ τῆς Μεσσηνίας μέχρι τοῦ Τανάκεος ἀνατηρεῖσθαι τοὺς

— Και στίχῳ 7 τῆς κύττης ἴγκυκλίου, ἀνάγνωσθαι πλειερότερα.

Ἀλλ' εἰς τὴν εὐδαιμονίαν αὐτὴν δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ πραγθῇ ή Ἑλλὰς πρὶν τῆς εἰς αὐτὴν καθόδου τῆς Β. Α. Γ. τοῦ Ἀντιπροσώπου της.

Διὸ καὶ σύμφωνος μὲ τὰς εὐχὰς ὀλοκλήρου τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, ή κοινότης τοῦ Πόρου ἐπικαλεῖται τὴν ταχεῖκν ἐμβολίσιν ή τοῦ Ἕγεμονος της, ή τῷ Τοποτυρητοῦ του, πεπεινένη οὖσα ὅτι εἰς αὐτῆς θέλει πηγάσει ή εὔτυχία, καὶ ή φράλεια τοῦ τόπου τούτου, εἰς τὴν Κυβέρνησιν τοῦ ὅποιου λαϊκή τόσον ἀξίας ή Β. Α. Γ.

Ἡ κοινότης τοῦ Πόρου λαμβάνει τὸ θάρρος νὰ παρακλέσῃ γ. Μ. νὰ δεχθῇ εὐλεγῆς τὴν ἔκφρασιν τῆς ἐδαφικίας ποσκυνήσεως της.

Ἐν Πόρῳ, τὴν 25 Ιουνίου 1832.

Γ. Σπύρου Κριεζῆ, Χ. Άναστάσης Μάνεστης, Ν. Γκίκας, Π. Εὐσταθίου, Γ. Χ. Παπᾶ Κυριάκου, Α. Δουζίνας, Α. Κιζάνης, Σπ. Χ. Α. Μάνεστης, Γ. Ντούρος, Α. πρώην Λογοθέτου, Α. Σέρφου, Χ. Δουζίνας, Γ. Δ. Καπασίτη, Α. Γ. Γκόκου, Γ. Δουζίνας, Γ. Δ. Κριεζῆς, Α. Κ. Οίκονόμου, Κ. Ι. Μάνεστης, Μ. Πιπίνη, Α. Τζούρπας, Κ. Καραδήμας, Ι. Κ. Δουζίνα, Α. Κ. Γκίκας, Ε. Γ. Δουζίνας, Κ. Στ. Οίκονόμου, Α. Μάρκου, Θ. Ντάγκλας, Γ. Καραμάνου, Γ. Στ. Θεοφάνη, Δ. Σκούρτη, Δ. Ν. Πιπίνη, Γ. Λουλάτζη, Σ. Ιερεὺς καὶ Σκευοφύλακς, Α. Π. Οίκονόμου, Α. Ιερεὺς καὶ Χαρτοφύλακς, Γ. Ιερεὺς, Α. Ιερεὺς, Κ. Καραγιάνης, Α. Εὐσταθίου, Χ. Δ. Παπασάκη, Π. Ν. Ντέτε, Δ. Δ. Κριεζῆ, Ε. Κ. Παντελάκη, Κ. Α. Νικολού, Δ. Τζώρτζη, Ν. Οίκονόμου, Άναγ. Παπᾶ Νικολάου, Δ. Άντωνίου, Ν. Παπᾶ Γεωργίου, Γ. Ζ. Ράκιζη, Γ. Δουζίνας, Σπ. Δουζίνας, Η. Κ. Δουζίνα, Γ. Ιερεὺς καὶ Σακκελλάριος, Σπ. Ιερεὺς καὶ Σακελλίων, Γ. Ιερεὺς καὶ Πρωτόπαπας, Β. Ιερεὺς, Δ. Ιερεὺς. κτλ.

Ἐπικυροῦ ή Δημογεροντία τῆς νήσου Πόρου τὰς ιδιυχείρως καὶ αὐτογνωμόνως ὑπογραφὰς τῶν κατοίκων τῆς νήσου ταύτης, καθὼς καὶ τὰ ἐνδιαλαμβανόμενα.

Ἐν Πόρῳ, τὴν 27 Ιουνίου 1832.

Οἱ Δημογέροντες Δ. Στ. Οίκονόμου, Κ. Ι. Δουζίνα, Α. Μανάγου. Ο Γραμ. Στ. Κ. Ἐκκλεκτὸς Κυβερνήσεως.

Περὶ τοῦ ἀπορθέγματος τοῦ Ναπολέοντος.

« Πάντα ὑπὲρ τοῦ λαοῦ, μηδὲν διὰ τοῦ λαοῦ. » (Τπὸ Κυρίου Ποέλιτζ, διδασκάλου τῶν Πολιτεικῶν Ἐπιστημῶν ἐν τῷ τῆς Λειψίας Πανεπιστημίῳ.)

Ἐὰν πρέπει νὰ πολεμήσωμεν, ή νὰ πολεμήσωμεν, ως δύγμα πολιτικὸν, τὴν ἐπιγραφὴν ἐκφράσθεῖσαν πρότασιν, ἀνάγκη πρῶτον νὰ συμφωνήσωμεν περὶ τοῦ δρώσμου τοῦ λαοῦ.

Ἄν ἐννοῶμεν εἰς περιετικωτέρων σημασίαν ὑπὸ τὴν ἰδέαν τοῦ λαοῦ τὸ σύνολον πάντων τῶν εἰς πολιτικὴν κοινωνίαν συνδεδεμένων ἀτόμων, καὶ δικτελλούμένων τῶν ἄλλων λαῶν καὶ βασιλεῶν τῆς γῆς διὰ τῆς ἔθνετος αὐτῶν προσηγράφεις, διὰ τῆς δικιάς εἰς αὐτούς καὶ κατ' ἔξαρτεσιν ἀνηκούστης ἴδιακτητίκης ἐνὸς μέρους τῆς γῆς, καὶ διὰ τοῦ κυρίως εἰς τὸν διὸ τὸν λαὸν καὶ τὴν διὰ τὴν πολιτείαν ἀνήκουσταν συνταγματικὴν καὶ κυβερνητικὴν μορφὴν, ως π. χ. διαστέλλονται οἱ Γερμανοὶ ἀπὸ τοὺς Γάλλους, οἱ Γάλλοι ἀπὸ τοὺς Ιταλούς κτλ., ή ἀνωτέρω πρότασις, ως ἀφ' ἔχοτες πρόσδηλος, δὲν δύναται νὰ ἐφραμοσθῇ ἐνταῦθα.

Ἀλλ' ὅμως λαὸν ἐν στενῇ σημασίᾳ ἐννοοῦμεν καθ' ἔκάστην πολιτείαν τὸν μεγαλύτερον ἀριθμὸν τῶν ἀτόμων, τὰ ὅποια τοῦτο μὲν διὰ τὴν ἀνατροφὴν, τοῦτο δὲ διὰ τὸ ἐπάγγελμα αὐτῶν δὲν φάνουν εἰς τὴν πολιτικὴν ἡλικίωσιν, τοιτέστιν εἰς ἐναργῆ κατάληψιν τοῦ τέλους τῆς πολιτείας, τοῦ πνεύματος τοῦ συντάγματος, τῶν ποικίλων καὶ περιπελεγμένων σχέσεων τῶν διοικητικῶν μορφῶν, καὶ ἔτι ὅλιγάτερον τῆς

διὰ πολυπλόκων καὶ ἀφανῶν μίτων συνδεδεμένης θέσης τῆς οἰκείας πολιτείας πρὸς τὰς ἄλλας Εὐρωπαϊκὰς Δυνάμεις διὰ τοῦτο διασέλλουσιν οἱ συνετοὶ πολιτικοὶ τοὺς πολιτικῶν ἡλικιῶν ἀπὸ τοὺς μὴ τοιούτους πολίτας. Άναμφιβόλως μένει πάντοτε πρὸς ὃν ὅρος τοῦ ἐσωτερικοῦ πολιτικοῦ έίσιν καὶ ἀνάτατον ἴδιανικὸν, τὸ νὰ φθάσωσιν, εἰς δυνατὸν, πάντα τὰ ἐν τῇ πολιτείᾳ ζῶντα ἄτομα εἰς τὴν ἡθικὴν καὶ πολιτικὴν ἡλικίωσιν ἀναμφιβόλως διασέλλονται μὲν κατὰ τὰς ἀργυρήσεις τῆς ιστορίας καὶ καθέκαστοι οἱ λαοὶ τῆς γῆς οὐσιωδῶς ἀπὸ ἄλληλων διὰ τῆς ἐπιδόσεως μεγάλου ἀριθμοῦ πολιτῶν εἰς τὴν λογικὴν παιδείαν, ἡθικὴν ὥριμότητα καὶ πολιτικὴν ἡλικίωσιν καὶ ἀς παραβόλλωμεν μόνον τὸν Γάλλον μὲ τὸν Ὀθωμανὸν, τὸν Βρετανὸν μὲ τὸν Σινον, καὶ τὸν Γερμανὸν μὲ τὸν Λιγύπτιον ἀλλ' ὅμως, ὅτι ἀπανταχοῦ τὸ μικρότερον μόνον μέρος τῆς ὀλομελείας τοῦ ἔθνους φθάνει εἰς τὴν ἡθικὴν καὶ πολιτικὴν ἡλικίωσιν, δὲν διαφέγγει οὐδένα ἔξεταστὴν τῆς ιστορίας καὶ πολιτικὸν ἄνδρα, ἀν μόνον ἔξετάζῃ μὲ ὄφθαλμὸν ἀδέκαστον τὸ δὲ μεγαλύτερον ἐξ ἐναντίας μένει ἡθικῶς καὶ πολιτικῶς ἀνήλικον. Εἶπειδή, ὅτις ἐγένετο ἡθικῶς ἡλικίας, ἐνεργεῖ κατὰ σκοπούς, τῶν ὅποιών ἔχει καθηκράν συνείδησιν, καὶ τοὺς ὅποιους ὑπαγορεύει εἰς αὐτὸν ὁ πεπαιδευμένος καὶ ὥριμος αὐτοῦ λόγος· κρατεῖ, διὰ τῆς δυνάμεως τοῦ λόγου, τῶν παθῶν καὶ καχεκτικῶν ὄρεξεων εἰς δισκελετᾶ καὶ πράττει, δὲν ἔχει χρείαν τῆς χειρογαγίας ἄλλων, ἀλλὰ δεικνύει εἰς τὴν δημοσίαν αὐτοῦ ἐπαγγελίαν κατὰ πάντα καθαρῶς ἡθικὰ φρονήματα, στερεὸν καὶ ἀνεπίληπτον χαρακτῆρα. Αὕτη δὲ η ἡθικὴ ἡλικίωσις εἶναι ή βάσις τῆς πολιτικῆς ἐπειδή, ὅταν ἡ πολιτικὴ ἡλικίωσις ὑποθέτῃ παιδείαν καὶ ἀσκησιν τοῦ νοὸς πολυμερῆ, πλούτον ἴδιων ἴδεων, ἡθικὴν καθηκρότητα, ἀνεπίληπτον χαρακτῆρα, καὶ στερεὸν θέλησιν εἰς τὴν ἐπιδίωξιν τοῦ πρωτεύοντος σκοποῦ, ως ἀπαραίτητον βάσιν τῆς μετοχῆς εἰ, τὴν κυβερνήσειν τῆς πολιτείας, ἀνάγκη νὰ ἀποκλεισθῶσι τὴν μετοχήν ταχτῆς πάντες ἔκεινοι, οἵτινες, ή διὰ τὸ ἀστυκὸν ἐπιτίθεισαν, κρέπινται ἄλλοθεν, καὶ δὲν φέννουν λήτε εἰς τὴν κρίσιν καὶ θελήσεως, μήτε εἰς τὴν πολιτικῆς ὑπάρξεως τὸ κύθυπτατον.

Μετὰ τῆς διαφορᾶς ταύτης τῶν πολιτικῶν ἡλικῶν πρὸς τοὺς ἀνήλικους, ἐν τῇ πολιτείᾳ συνέχεται ἀκριβῶς ή σπουδαῖς δικταὶ μετατρέπεται ἵδιατοις καὶ πολιτεικοῖς ἐλευθερίαις. Η ἴδιατοις ἐλευθερίαις ὑπάρχει ἀναγκαῖως εἰς ὅλους τοὺς πολίτας τῶν ἡλικιῶν ἔξαιρέστων; καὶ περιστρέψομεν, εἰς τα τοὺς πολιτικῶν ἡλικιῶν καὶ ἀνήλικων ἐξ ἴσου. Πάντες οὗτοι πρέπει, καθηρημένης τῆς δωλείας καὶ εἰλωτείας, νὰ ισχυολῶνται, νὰ ἀπολάσωσιν ἴσην ἀσφάλειαν τῶν δικκίων, τῆς ζωῆς καὶ τῶν κτημάτων, νὰ δικάζωνται εἰς τὰ κατὰ δικαστήρια, νὰ συνεισφέρωσιν ἀναλόγως εἰς δῆλα τὰ βάση τῆς πολιτείας (ἀναμεντοὶ εἰς τοὺς φύρους κατὰ τὸ μέτρον τῆς καθαρᾶς κύτων προσόδου) καὶ νὰ δύνωνται νὰ ἐκλέγωσι τὸ ἐπάγγελμα τοῦ βίου κύτων κατὰ τὰς ἀτομικὰς αὐτῶν κλίσεις καὶ κατὰ τὸ βαθμὸν τῆς παιδείας. Η δὲ πολιτικὴ ἐλευθερία προσέκαι μᾶλλον εἰς ἔκεινους, οἵτινες μετὰ τὰς ὥμολογημένας ἀποδείξεις τῆς ἡθικῆς καὶ πολιτικῆς αὐτῶν ἡλικιώστεως δύνανται νὰ προσκληθῶσιν εἰς τὴν μετοχὴν τῆς κυβερνήσεως τῆς πολιτείας. Εἰς τοὺς τελευταίους τούτους ἐγκαταλέγονται δῆλοι, ὅσα, ως ἀντιπρόσωποι τοῦ ἔθνους, μέλλουσι νὰ ὑποστηρίξωσι παρὰ τῷ Ἕγεμόνι τὰ δίκαια αὐτοῦ, καὶ νὰ ἀσφαλίσωσιν αὐτὸν ἐκ συμφρόνου μετὰ τῆς Κυβερνήσεως, δῆλοι οἱ ἐν ἀξιώμασιν ἀπὸ τοῦ πρώτου ὑπουργοῦ μέχρι τοῦ τελευταίου πολιτικοῦ ὑπουργοῦ, δῆλοις ἐτάχθη ὑπὸ ἴδιων εὐθυνητῶν νὰ τελειουργήσουν διὰ τῆς δημοσίας αὐτοῦ ἐγεργείας ἰδιαιτέρων τι τέλος τῆς πολι-